

FAKULTETSOPPGAVE I ETIKK

JUS4111
Høst 2016

Antatt tidsbruk: 4 timer

Peder Ås fra Storevik studerte jus i Oslo, og likte å skaffe seg praksis i forskjellige juridiske virksomheter. Han arbeidet en sommer hos advokatene Bære og Trøsthe, et kjent firma i nabobyen Lillevik, som drev mye med barnevern, psykisk helsevern og familiesaker. Peder ble svært godt mottatt og fikk selvstendige oppgaver og utredet og skrev utkast til prosesskriv i flere saker.

Sommeren etter ville han prøve seg i en annen del av advokatbransjen og fikk jobb hos Rasch og Rente i Storevik. Deres portefølje var overveiende forretningsjuridisk. En dag fikk han i fanget en sak der Rasch og Rentes klient hadde et sjeldent etternavn, Gyllenfjær. Sist Peder hadde kommet borti det etternavnet, var da han arbeidet hos Bære og Trøsthe. Walter Gyllenfjær hadde vært gift med Marte Kirkerud, en av klientene til Bære og Trøsthe. Walter og Marte stod oppe i en bitter skiftetvist. Walter var rik og Marte var fattig. De hadde to barn, på 10 og 12 år, som hadde gitt klart uttrykk for at de ville bo hos Marte. Peder hadde vært dypt engasjert på Martes side i denne saken hos Bære og Trøsthe. Han gikk derfor til advokat Rasch og fortalte at han kjente en del til familien s forhold. Rasch ble begeistret og mente at dette kunne være til stor fordel når det gjaldt å legge opp strategien for forhandlingene om en skifteavtale. Peder nølte litt, men Rasch fremholdt at «Regler for god advokatskikk» ikke gjelder for studenter. Selv om det kanskje ikke var helt passende å utnytte Peders kunnskaper, så var det heller ikke i strid med reglene. Peder var ikke helt sikker på at Rasch hadde rett og gikk til Rente og spurte om hans mening. Rente slo for sikkerhets skyld opp reglene. Rasch hadde rett, det stod ikke et ord der om studenter. Studenter er i det hele tatt ikke nevnt i «Regler for god advokatskikk». Rente påpekte at Peder ikke hadde vært Martes advokat, bare hjulpet til med saken. Han kom heller ikke til å være advokat for Walter, det var bare snakk om at han skulle hjelpe advokat Rasch med å «legge saken til rette»

Som sagt, så gjort. Peder visste om et par av Martes svakheter, for eksempel at hun var glad i en god fest og ikke telte kroner spesielt nøye. Han visste også at Marte, mens hun og Walter fremdeles var nyforelsket, hadde investert en del penger hun hadde fått av ham i Do-It, et IT-foretak som en

bekjent av henne hadde startet. Dette foretaket var aldri blitt noen suksess, og Marte regnet aksjene hun hadde, for verdiløse og pengene for tapt. Hun var ikke typen som fulgte med på hverken børsnyheter eller andre nyheter fra næringslivet. Bære og Trøsthe hadde mange ganger måttet argumentere hardt med henne for å få henne interessert i penger i det hele tatt. For Marte var det eneste viktige i oppgjøret etter samlivsbruddet at hun skulle få omsorgen for barna. Til og med Peder hadde måttet bruke tid på å overtale henne til å kreve, om ikke sin del, så i hvert fall en rimelig del, av boet. Under en av samtalene med advokat Rasch før et møte med Walter, fortalte Peder at han hadde sagt til Marte «penger vokser ikke på trær!» og hun hadde svart «det er jo bare å gå i banken og plukke dem». For kort tid tilbake hadde det stått en artikkel i en finansavis om Martes kjent og hans firma, som nå hadde skiftet navn og var omstrukturert, og lå an til å dra i land en svært gunstig kontrakt med staten. Da Rasch foreslo at Walter skulle tilby seg å overta de aksjene Marte trodde var verdiløse for en billig penge, sa Peder ingen ting. Han følte at han ikke burde røpe ting han hadde fått vite hos Bære og Trøsthe. Men da Walter i et møte hos advokaten sin reiste tvil om det var mulig å få Marte med på en slik avtale, og Rasch så spørrende på Peder som også var der for å skrive referat, nikket Peder. Walter overtok aksjene billig og tjente senere godt på dem.

Den siste sommerferien under studiet fikk Peder jobb i barnevernstjenesten i Lillevik kommune som saksbehandler. Den første saken han fikk på bordet, var en bekymringsmelding fra Lillevik skole angående to barn på 12 og 14 år. Han kjente øyeblikkelig igjen partene - det var Marte, som hadde mistet kontroll over alkoholforbruket, og som nå bodde til leie i første etasje i et falleferdig hus ved containerhavna. Peder så av dokumentene at skiftet med Walter hadde vært svært uheldig for henne. Hun hadde gått med på å gi mesteparten av verdiene i boet til Walter, men beholdt den daglige omsorgen for barna. Bekymringsmeldingen fra skolen gikk ut på at barna møtte for sent, stuptrøtte og uflidde, uten matpakke og uten å ha gjort leksene sine. De hadde sluttet å være sammen med venner og holdt seg for seg selv, bare de to. På barnevernskontoret diskuterte de om ikke barna burde i fosterhjem. Peder hadde hjertens vondt av Marte, som han husket som en fargerik og varm dame. Han funderte noen dager på hvordan han kunne hjelpe henne og bestemte seg til sist for å oppsøke henne hjemme og se om han kunne få motivert henne til å ordne såpass opp i sin situasjon at barna ikke ble sendt vekk. Handling fulgte tanke et par dager senere, og Marte var oppriktig glad for å se ham igjen. Selv gjennom en tung bakrus kjente hun igjen den kjekke studenten fra Bære og Trøsthe, og hun lyttet ivrig da han la frem sine overveielser for henne. Hun var livredd for å miste barna og helte faktisk ut to hele flasker vodka mens han så på. Han rådet henne til å rydde opp og forklarte til slutt at hun etter hans mening hadde fått en alt for dårlig

skifteavtale, ja den var rett ut sagt grovt urimelig for henne. Marte ble fortørnet da han fortalte at Walter hadde solgt aksjene i IT-foretaket, som hennes bekjent hadde startet, og hadde tjent svært godt på det bare uker etter at han hadde overtatt dem for en slikk og ingenting «for å være grei mot henne». Peder rådet henne derfor også til å gå tilbake til Bære og Trøsthe, og be om at de hjalp med en revisjon av skifteavtalen. Til sist foreslo han at hun selv burde kontakte barnevernet og be om at det ble satt inn hjelpetiltak. På den måten kunne saken dreies over i et bedre spor, og hun ville slippe at barna kom i fosterhjem.

Drøft de etiske spørsmål oppgaven reiser. Bruk vedlagte «Regler for god advokatskikk» og utdrag av "Etiske retningslinjer for Lillevik kommune"
